

הספר לרותי סניקלעף ז"ל בשם הקבוצה

רותי יקרה ואהובה,

נולדת בירושלים בחודש סיוון תרצ"ז, 1937, לאסתר-רחל ויום-טוב הכהן זלקין. ילדותך בירושלים בתקופת המאבק על המדינה שבדרך, הייתה עבורך מאתגרת מאוד כילדה וכנערה רגישה ופעלתנית.

במלחמת השחרור את חווה אבדות סביבך של שכנים וחברי ילדות. לאחריה, מאבדת את אימא בשריפה נוראה ומתייתמת ממנה ואת רק בת עשר. לימים, סיפרת שאירוע זה השפיע על כל מהלך חיך.

את מגיעה לסעד בעקבות אחיך אברהם. כאן מכירה את חנן ומאז דרככם נמשכת יחד, מקימים משפחה לתפארת – רפאל, אסתרקה, חגי, נחמה ובתיה, אנחנו אתכם ברגע קשה זה של סגירת הבית. בית חם ואוהב עם הרבה הומור ורוח טובה. בית עם עוצמות ואמונה זכה בצדקת הדרך. הבית מגיף תריסיו, סוגר שערי וקירותיו כאילו גם הם בוכים היום, הפינקלשטיינים אינם.

רותי שלנו,

הפעילה פורצת הדרך כמורה לחינוך גופני, משחקת כאחד הילדים.

רותי המטפלת המפעילה קייטנות שלמות בקיץ בעיר הקופים ועיר הכלבים.

רותי הספרנית שמנסה להמליץ בהומור ודרמתיות לקריינים המתקשים,

אחת שלא מוותרת על אמירה ברורה, יוצאת דופן מהלב באספות החברים.

ואם צריך שכנוע מיוחד בעניין שעל הפרק, כמו קניית אופניים אישיים לילדי הקיבוץ,

רותי כותבת בעלון הצעה מקורית משלה עם קריצות אל העבר ומשכנעת שהעניין נחוץ.

כשתלת אופן עם מנוע מגיח אל העולם, רותי חורזת להבהיר לכולם:

"... אז למה שגם לי לא יהיה אופנוע,

או לפחות אופניים עם איזה מנוע?"

רותי, את גיבורה של ממש כלוחמת על מה שאת מאמינה,

כך גם בשנותיך האחרונות, עת כוחך נחלש, רוחך איתנה,

מתפללת, שרה, מתעמלת, מפליאה לפסל בחומר, מקבלת פני הבאים בברכה,

מקריאה מפרי עטך, מתעניינת ומספרת על ילדיך, נכדיך וניניך בגאווה ושמחה.

נוחי בשלום על משכבך רותי נאהבת, אוהבת וחמה,

וינעמו לך כאן בסעד ביתך, גם רגבי האדמה.

בשם חברותיך וחבריך, קבוצת סעד.